

НЕБЕ

Единъ безбреженъ сводъ разлива
въ полята ведра синева.
Тя гали топло всѣка нива
и грѣе въ росната трева.

Презъ този день лжчисто-бистъръ
отново тихъ съмъ и добъръ, —
опитъ отъ тая радостъ чиста,
че пакъ съмъ въ башиния къръ.

Не съмъ забравилъ нито дума
отъ туй, що мислѣхъ въвъ града:
свѣтътъ се мята въ смутъ безуменъ
и насъ ни дебне зла беда.